

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כל היוצא למלחמת בית דוד

שיחת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע לתלמידי התמימים
ושוחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחה זו

גיליון ה'
שנה שביעית

יוצא לאור על-ידי

ועד „חיילי בית דוד”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת סגולות טובה – שנת הקהל

ק"ו שנה להולדת הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לזכות

כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

שיחי לעולם ועד

יה"ר שיראה רוב נחת משלוחיו, חסידיו, וכלל ישראל בכלל,
ומבניו התמימים בפרט, וינאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו בגאולה האמיתית והשלימה
תיבך זמ"ד ממ"ש, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לזכות

”התלמידים השלוחים” ד'קבוצה' ה'תשס"ח בישיבות תות"ל ברחבי תבל
להצלחה מופלגה בשליחותם הקי' בהבאת ”ביכורים” לאבינו רוענו הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א, בנטיעת התקשרות איתן לנשיאנו בלב בניו התמימים,
”חדורים בגלוי בנקודה והתכלית האחת והיחידה: הגילוי של משיח צדקנו”

לזכות

מנחם מענדל בן רבקה אודלי', זארי בת אסתר ואורה מיטל בת בלה

לרפואה שלימה ומיידית

ושיזכו לקבל את פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מתוך בריאות איתנה ומתוך שמחה וטוב לבב.

פתח דבר

בקשר עם כ' מרחשוון שחל בשבוע הקרוב, הננו מוציאים לאור את שיחת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע בהתוועדות שמח"ת ה'תרס"א (כפי שמופיעה בסה"ש ה'תש"ב עמ' 136 ואילך) אודות תפקידים ומטרתם של תלמידי תומכי תמימים. שיחת יסוד בה נכרתה ברית עם "כל תלמידי ישיבת 'תומכי תמימים', הלומדים כיום בכל המערכות ואלה שילמדו בה במשך הזמן והזמנים, את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה... לעבודה במסירות נפש לתורה ויראת שמים ועבודה שבלב, בלי ויתורים ובלי פשרות".

הדפסת שיחה זו לאור באה כקיום הוראת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשיחת ט"ו אלול ה'תשמ"ט, וזלה"ק:

ידועה השיחה של כ"ק אדמו"ר נ"ע (שנמסרה ונדפסה עוד הפעם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד" . . . כדאי ונכון שידיפסו עוד הפעם שיחה הנ"ל, אשר, מטבע בני-אדם שדבר הנדפס מחדש (אף על פי שנדפס בעבר) יש בו מעין החביבות החדוש גמור, ובפרט שמאז שנדפסה ונתפרסמה שיחה זו בשנים שלפני זה, נעשה הפסק הכי גדול (מאיזו סיבה שתהי) בקריאת ולימוד השיחה, ועל אחת כמה וכמה בלימוד המביא לידי מעשה... [כאן חייך כ"ק אדמו"ר שליט"א ואמר]: אין צורך לדבר אודות ענין שהי' שלא כדורש, כי אם שמכאן ולהבא ישתדלו באופן ד"כפליים לתושי" בכל הקשור לקיום דברי כ"ק אדמו"ר נ"ע אודות תכליתה ומטרתה של הישיבה". עכלה"ק.

בהמשך הקונטרס הבאנו קטעים משיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א המבהירים ברורות את תוקף דברי כ"ק אדמו"ר בדורנו זה ממש כ"נבואה גלויה".

כחמשך לשיחות אלו, מתפרסם כאן לראשונה מכתב כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע אודות מהותו ועניינו של תמים, כאחד החפץ בטובת זולתו.

בקשר עם כ' מרחשוון, יום בו י"ל קונטרס "בית רבינו שבבבל" בשנת ה'תשנ"ב, הננו מפרסמים את עלי ההגהה מקטע בשיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א בר"ח סיון השי"ת אודות ה"בית כללי עבור כלל ישראל".

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכירו וידעו כל יושבי תבל במלכותו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת, את ההכרזה הנצחית המביאה לידי ביטוי את התמסרותנו והתקשרותנו אליו, ופועלת התגלותו המיידית בגאולה האמיתית והשלימה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד, חיילי בית דוד"

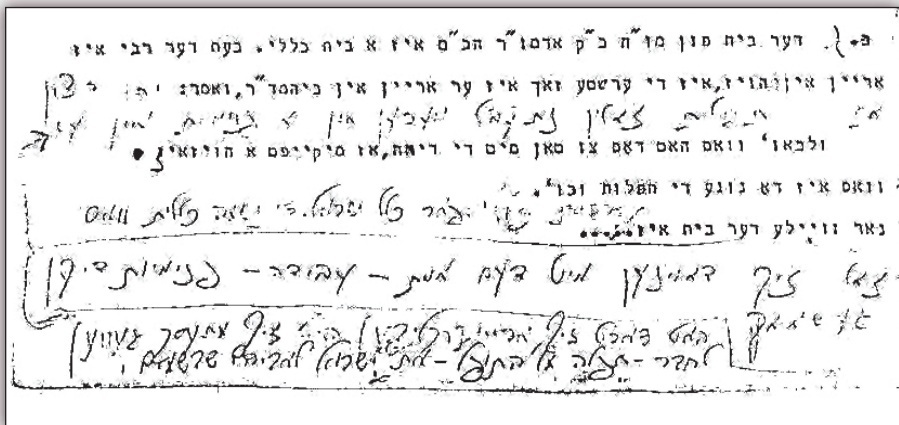
770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' וירא, ט"ז מרחשוון ה'תשס"ט, שנת הקהה מאז ושש שנה להוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וד"ן שנה לנשיאות מלכותו ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או לקבלת הקובץ - הי"ל מידי שבוע - באימייל, ניתן לפנות לכתובת: vaad770@gmail.com כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ באתר: www.moshiach.net/blind

770 "בית חיינו": בית כללי עבור כלל ישראל

בקשר עם כ' מרחשוון, יום בו יצא לאור עולם הגילוי הנפלא של קונטרס "ואהי להם למקדש מעט" . . . זה בית רבינו שבבבל" בשנת ה'תשנ"ב, הננו מפרסמים בזאת עלי הגהה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ר"ח סיון השי"ת, שיחה שנאמרה בקשר עם סיום התשלום לקניית בניין 770 "בית משיח"

פיענוח - הגהות כ"ק אדמו"ר שליט"א באות בהדגשה:

דער בית פון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ איז א בית כללי. בעת דער רבי איז אריין אין הויז, איז די ערשטע זאך איז ער אריין אין ביהמ"ד, ואמר: יהי רצון אז די תפילות זאלין נתקבל ווערן אין א פנימיות און עס זאל זיך דאוונען מיט דעם אמת - עבודה - פנימיותדיק'ן געשמאק.

ולכאוי וואס האט דאס צו טאן מיט די דירה, אז מ'קייפט א הויז איז וואס איז דא נוגע די תפלות וכו'. נאר וויילע דער בית איז א בית כללי פאר כלל ישראל, די נשמה כללית וואס האט דארטן זיך אריינגעקליבען האט זיך מתעסק געווען לחבר - תפלה מל' התופל - את כלל ישראל לאביהם שבשמים.

כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לכל הנחות העולם

לפנינו שיחת-מאמר ופרטי התוועדות שמח"ת ה'תרס"א כפי שתוארו ע"י כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בשיחת ער"ה תמוז ה'תש"ב ^ השיחה שהוגדרה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמאמר נבואי ^ בקשר עם כ' מרחשון, יום ההולדת של כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע, מייסד ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש

בשמחת תורה תרס"א התוועד כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע עם קהל אנ"ש והתמימים. בעת הסעודה, אמר הרבי שתי שיחות, בשיחה הראשונה דיבר על מעלת עבודתו הפשוטה של חסיד בעל קבלת עול. בשיחה השניה שהופנתה אל תלמידי התמימים, האריך הרבי בדברים מפליאים ומלהיבים על דבר תפקידם של תלמידי התמימים בזמנו ובזמן שעתיד לבוא. בשיחה זו השניה – שהוגדרה בפי כ"ק אדמו"ר שליט"א כמאמר נבואי – השתתפו תלמידי התמימים במאורע מפליא ומיוחד, מאורע שיש לו מקום נכבד בתולדות דברי ימי החסידות: "כריתת ברית" - "לעבודה במסירות נפש לתורה ויראת שמים ועבודה שבלב, בלי ויתורים ובלי פשרות" וכך כותב כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע: השיחה הקדושה "כל היוצא למלחמת בית דוד" היתה מורת-דרך לאותו דור תלמידים בישיבת תומכי תמימים, שהביאה בעזה"י את הפירות הטובים ביותר בלימוד הנגלה ובעבודה שבלב בהנהגות טובות.

בתחילת ההתוועדות פנה כ"ק אדני"ע אל בנו כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ, ששימש כמנהל פועל של הישיבה, ואמר:

בערב ראש השנה זה, מלאו שלש שנים מאז ערב ראש השנה תרנ"ח בבואי מה"אוהל" כשמסרתי בידך את ההנהגה של ישיבת "תומכי תמימים" ומינית אותך כ"מנהל פועל"י בכל הענינים הרוחניים והגשמיים של הישיבה.

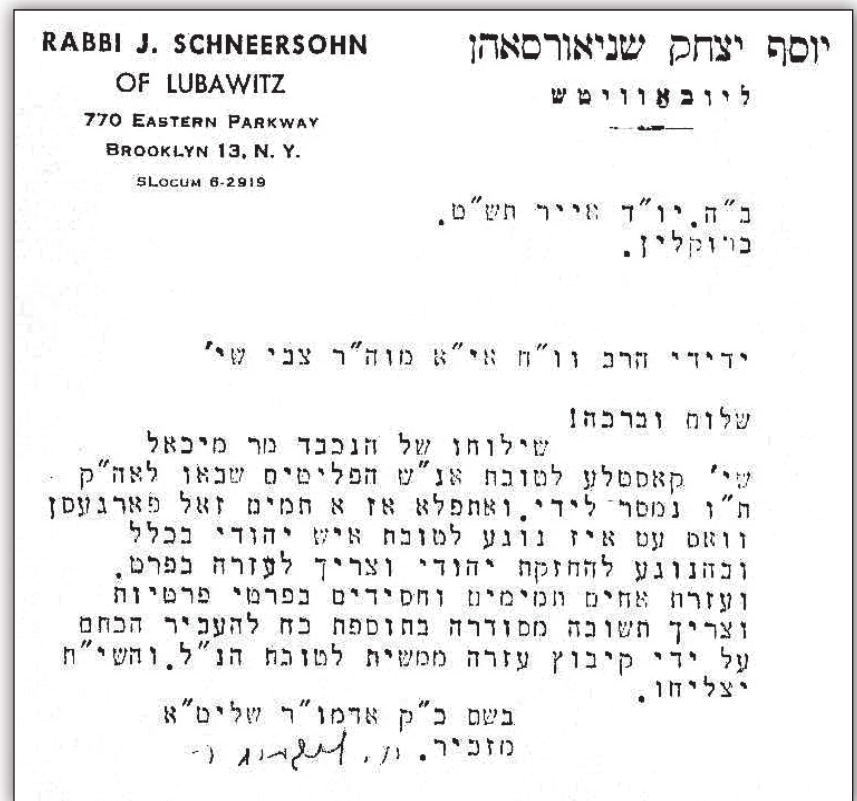
עם ישראל הוא ארץ חפץ של הקב"ה שבו הטביע את כוח הצמיחה בגילויי אורות תורה ומצוות ועבודה שבלב. ישיבה נקראת "כרם ה'" ובו גדלים אילנות עושי פרי.

מדיני הכרם שאין ליהנות מהפירות שצמחו בשלשת השנים הראשונות לנטיעתו.

ואתפלא אז א תמים זאל פארגעסן וואס איז נוגע לטובת איש יהודי

מכתב נדיר מכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע המתפרסם כאן לראשונה ממנו עולה מהותו של תמים כאחד שנוגע לו טובת הזולת

- פרסום ראשון -

...שילוחו של הנכבד מר מיכאל שי' קאסטלע לטובת אנ"ש הפליטים שבאו לאה"ק ת"ו נמסר לידי. ואתפלא אז א תמים זאל פארגעסן וואס איז =] שתמים ישכח מה ש[נוגע לטובת איש יהודי בכלל ובהנוגע להחזקת יהודי וצריך לעזרה בפרט. ועזרת אחים תמימים וחסידים בפרטי פרטיות וצריך תשובה מסודרה בתוספת כח להעביר הכחם על ידי קיבוץ עזרה ממשית לטובת הנ"ל. והשי"ת יצליחו.

הפירות של שלשת השנים הראשונות, מבלי להתחשב בטיבם, הנם ערלה ואסורים בהנאה. הפירות של השנה רביעית הם רבעי, הפירות מותרים בהנאה אלא שיש לפדותם.

לכרם ה' של ישיבת "תומכי תמימים", מלאו ב"ה שלוש שנים, במשך שלוש שנים אלו צמחו בכרם זה, בלי עין הרע, פירות טובים. ברם, מבלי להתחשב בטיבם הנם פירות ערלה שאסורים בהנאה. הפירות אמנם טובים, למדו הרבה נגלה ולמדו היטב. בישיבות הליטאיות היו מכתירים אותם בשבחים מבהילים, עילויים, תלמידי חכמים גדולים, גאוניים, וכדומה. למדו הרבה חסידות ומבינים חסידות, יש גם כאלה העוסקים בעבודה שבלב. הפירות הם די טובים, אבל הנם פירות ערלה, זה מריח בגאווה, בגסות הרוח ועל כולם בהחזקת טובה לעצמו.

הדין הוא שפירות ערלה אסורים לעולם. אף לאחר שעברו שלשת שנות הערלה, ולא מועילה בזה פדיית הפירות כפי הדין בפירות השנה הרביעית. גאווה וגסות הרוח וכן החזקת טובה לעצמו הבאה מלימוד התורה ומהתעסקות בעבודה שבלב – הם ערלת הלב ואי אפשר לפדותם, היינו לטהרם או להכשירם באיזה טעם שיהיה. הפירות שיש בהם ערלת הלב הרי מבלי להתחשב בטיבם, אסורים הם בהנאה לעולם.

פירות ערלה אין להם תקנה אחרת מאשר ביטול והעברה מן העולם. הביטול והעברה באים על ידי תיקון חצות, שדמעות מכבסות, כפי שהסבא, הרבי האמצעי, מסביר את העניינים של "חומת בת ציון הורידי כנחל דמעה", ו"היתה לי דמעותי לחם יום ולילה" – בספרו "דרך חיים".

קעת באה השנה הרביעית בכרם ה' של ישיבת "תומכי תמימים". הפירות של השנה הרביעית הנה בזמן הבית היו צריכים להעלותם לירושלים, ובזמן הגלות צריכים לפדותם ואת המטבע בה פדו את פירות הרבעי יש לזרוק לים או לשחקה ולפזרה.

פירות רבעי מותרים בהנאה לפי אחד משני התנאים: א) להעלות לירושלים, וירושלים היינו יראה-שלום. ב) לפדות את הפירות ולבטל את מטבע הפדיון בביטול גמור.

כשדיבר הרבי הרש"ב בענין פירות ערלה, פרצו כמה מהתלמידים בבכי, דמעות תשובה זלגו מעיניהם – דבר שעשה רושם חזק ביותר על כל שאר הנוכחים. רושם חזק מיוחד עשו דברי קדשו הבאים של הרבי:

**"תלמידי ישיבת
"תומכי תמימים"
. . את אשר איננו
פה - הנני כורת
אתכם היום ברית,
ברית השתתפות
לעבודה במסירות
נפש לתורה ויראת
שמים ועבודה
שבלב, בלי ויתורים
ובלי פשרות"**

או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו", ואעפ"כ בא יהודי שמאמין בה' ובתורתו, לועג ומחרף "עקבות משיחך", ולא עוד אלא שמלביש זאת באיצטלא של "יראת שמים"!

אמנם בימינו אלו – קם הדבר והיה לעובדה במציאות:

ישנם יהודים שומרי תורה ומצוות "אשר חרפו עקבות משיחך", "הנה זה עומד אחר כותלנו" – אינם יכולים לסבול זאת, ועד שהם מחרפים ולועגים מזה! ולא עוד אלא שמחנכים ילדי ישראל ברוח זו – לחרף "עקבות משיחך", רחמנא ליצלן!

**"וכאמור לפני שמונים
שנה לא היו יכולים לשער
שיהיה מצב ד"אשר
חרפו עקבות משיחך"
ע"י יהודים שומרי תורה
ומצוות, וא"כ, העובדה
שבימינו רואים זאת
במוחש - מהווה הוכחה
נוספת שדורנו זה הוא
אכן הדור השני אודותיו
מדובר בשיחה הנ"ל,
דור אחרון ממש"**

וכאשר שואלים אותם, היתכן, הרי האמונה בביאת המשיח היא מעיקרי הדת – יש להם תשובה מן המוכן: בודאי מאמינים הם בביאת המשיח [איך יתכן אחרת, הרי הם יהודים דתיים שאומרים "אני מאמין כו' בביאת המשיח"], אבל לפי דעתם, אין זה עדיין הזמן ד"עקבות משיחך", יש להמתין שנים רבות (רחמנא ליצלן) עד שתבוא הגאולה...

בודאי – אומרים הם – שסוף סוף ברבות הימים, תבוא הגאולה, אבל עכשיו אין מה למהר... ובודאי שאין לדרוש מהקב"ה להוציא את בני ישראל מהגלות, צריכים לשבת לחכות, ובינתים, – "זאלן אידן שטעקן אין גלות", רחמנא ליצלן! ומה צריכים לעשות – לרקוד לפני הגוי!

...ומה שטוען שעדיין לא הגיע זמן הגאולה –

הרי מפורש בגמרא "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וא"כ תעשה תשובה ואז תבוא הגאולה!... הוא זה שמעכב את ביאת המשיח!... אלא שגם "גדולה" זו לא צריכים לתת לו!...

וכאמור לפני שמונים שנה לא היו יכולים לשער שיהיה מצב ד"אשר חרפו עקבות משיחך" ע"י יהודים שומרי תורה ומצוות, וא"כ, העובדה שבימינו רואים זאת במוחש – מהווה הוכחה נוספת שדורנו זה הוא אכן הדור השני אודותיו מדובר בשיחה הנ"ל, דור אחרון ממש, שאז צריכים לעבור גם את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך"!!!... וכמפורש בחז"ל "אם ראית דור אחרי דור מחרף צפה לרגליו של משיח"!

ולא עוד אלא שבודאי שסוכ"ס "יערה עליו רוח ממרום" – בין אם רצונו בכך ובין אם לאו... ובלשון הידוע: "כופין אותו עד שיאמר 'רוצה אני' ואז – קרינן בו "יקריב אותו לרצונו", היינו, שזובח את יצרו ונפשו הבהמית, ושב בתשובה אמיתית כו'.

מובטח לי – וידוע ההבדל בין "בטוח" ל"מובטח" – שתלמידי "תומכי תמימים" באשר יהיו – ובארבע פינות העולם יפוצו-יגשימו בפועל ובמסירות נפש את הכוונה העליונה של "נתאוהה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים".

כאן פנה כ"ק הרבי הרש"ב לבנו הרבי הרי"צ, ואמר לו:

מנהל פועל העמד את צבא "תומכי תמימים", ברצוני לשתות אתם "לחיים" לרגל כריתת הברית לעבודה.

הרבי הרי"צ העמיד את תלמידי התמימים, ובראשם את המשפיעים והמשגיחים, ואז נעמד הרבי הרש"ב מלוא קומתו, פנה אל תלמידי התמימים ואמר:

תלמידי ישיבת "תומכי תמימים", הלומדים כיום בכל המערכות ואלה שילמדו בה במשך הזמן והזמנים, את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה – הנני כורת אתכם היום ברית, ברית השתתפות לעבודה במסירות נפש לתורה ויראת שמים ועבודה שבלב, בלי ויתורים ובלו פשרות, יקוב הדין את ההר, יקוב הדין של הצמצום הראשון את ההר של חברת מפיצי ההשכלה.

"הקב"ה בורא רפואה קודם למכה", הקב"ה הקדים הרפואה של התייסדות "תומכי תמימים" למכת המלמדים של חברת מפיצי השכלה, מובטח לי ש"תומכי תמימים" תחזק על חברת מפיצי השכלה והכפירה בתורה ומצוות שהם מפיצים, אשר תלמידי ה"תמימים" עתידים לתקן.

לאחר מכן ציווה הרבי הרש"ב להכריז שיכינו את עצמם לשיר את ניגונו של רבנו הזקן בן ארבע הבבות בהתאם למה שדובר שניגון מרומם ומקשר, ביחוד ניגון המכוון כנגד ארבע אותיות שם הוי' וכנגד ארבעת העולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה הפרטיים וכנגד עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה הכלליים. והמשיך הרבי:

הסבא, הרבי הצמח צדק, אמר על ניגון זה: כל האומר שמועה בשם אומרה יראה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו.

אבי, רבי – הוד כ"ק אאמו"ר מוהר"ש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע – אמר בשעה ששרים את ניגונו של רבנו הזקן בן ארבע הבבות, הוא זמן מוכשר לתשובה, שכן עת רצון אז למעלה, וחסידים יודעים מה פירוש עת רצון, הרי הצד השווה שבהן שהשעה היא שעת עת רצון.

הרבי הרש"ב החל לשיר את ניגונו של רבנו הזקן בן ארבע הבבות וכל הנוכחים ליווהו בהתלהבות והתעוררות רבה נעדרת התפעלות חיצונית, כל אחד היה מכוונס ועסוק בעניני עצמו, בעבר, בהווה ובעתיד שלו. ה"זאלי" הגדול הפך למצב רוח של "ונתנה תוקף" ביום כיפור.

כשסיימו לנגן, פנה הרבי לעבר תלמידי התמימים ואמר:

לפני למעלה משמונים שנה חזה בעל יום ההולדת ברוח קדשו את המעמד ומצב דימינו אלו –

נבואה גלויה

קטעים משיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתוועדות ש"פ חי-שרה ה'תשמ"ה אודות הנבואה הגלויה של כ"ק אדנ"ע בהנוגע להמעמד ומצב דזמננו זה

מה שישנם כאלו שלועגים לזה כו' – הרי אדרבא, עובדה זו גופא מוכיחה שאכן נמצאים כבר בדור האחרון של הגלות, הדור שיזכה לגאולה – בהתאם לדברי בעל היום הולדת בשיחתו הידועה אודות "מלחמת בית דוד".

ובהקדמה – שבענן זה רואים דבר נפלא, שאין שמים לב אודותיו. שלפני למעלה משמונים שנה חזה בעל היום הולדת ברוח קדשו את המעמד ומצב דימינו אלו – נבואה גלויה.

בשיחה הנ"ל מבאר בעל היום הולדת שלפני הגאולה יהיו שני דרגות – דורות – של מחרפים: דרגא ראשונה (דור ראשון) – "אשר חרפו אויבך ה'", אלו שמנגדים להקב"ה לתורתו ומצוותיו, ודרגא שניה (דור שני) – "אשר חרפו עקבות משיחך", יהודים שבכלל הם "מאמינים בה' ובתורתו", – ועד שיש ביניהם "פיינע בני תורה", ואעפ"כ חלשים הם באמונת הגאולה, ועד כדי כך ש"חרפו עקבות משיחך", היינו, שמחרפים ומלעיגים מענין זה!

והרי זה פלא גדול ביותר:

מי היה יכול לתאר לעצמו לפני שמונים שנה שתקום "בריה משונה" כזו: יהודי ש"מאמין בה' ובתורתו" ואעפ"כ לועג ומחרף "עקבות משיחך"!

ויתירה מזו: בשיחה הנ"ל מוסיף, שמלבד עצם הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", מבארים הם את הדבר בטעמים של "יראת שמים" – האמת היא שזהו המשך ותוצאה מהדור ד"אשר חרפו אויבך ה'", אבל הם מלבישים זאת באיצטלא של "יראת שמים"...

ודבר זה הוא הפלא ופלא: האמונה בביאת המשיח היא אחד מיסודי הדת, י"ג עיקרי האמונה. וידוע פסק דין הרמב"ם ש"כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח)

תמימים: "כל היוצא למלחמת בית דוד, כותב גט כריתות לאשתו".

"בית דוד" זה גילוי של משיח בן דוד. כפי הידוע מעליית הנשמה שהיתה לבעל שם טוב, בה היה בהיכל המשיח ושאלו: "אימתי קאתי מר?" ומשיח ענה לו: "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", כשמעיינות תורת הבעל שם טוב ודרכי עבודתו יפוצו בעולם, אז – אתי.

ביאת המשיח תלויה במדה מרובה ב"יפוצו מעיינותיך חוצה". שכן, הפצת המעיינות תביא לביאת המשיח, שזהו "בית דוד", גילוי אורו של משיח בן דוד.

ברם, ל"בית דוד" יש מלחמות. אף ש"רוח אלקים מרחפת על פני המים – זה רוחו של משיח", שבכוונת הבריאה היה, שההנהגה הגשמית בעולם תהיה ברוחו של משיח, אבל בגלל חטא עץ הדעת וחטא הדורות שהיו מכעיסין לפניו יתברך, זקוק העולם לתיקון על ידי עבודה, ובגמר הברורים יהיה ב"יפוצו מעיינותיך חוצה" משום הקדמה לביאת המשיח.

"שית אלפי שנין הוי עלמא, שני אלפים תהו, שני אלפים תורה ושני אלפים ימות המשיח". שני אלפים תורה היו צריכים לתקן את שני אלפים תהו, היינו לברר את הניצוצות של שבירת הכלים דתוהו. לאחר מכן שני אלפים ימות המשיח, גילוי המשיח והאלף הששי בכלל הם עקבות משיחא. והיובל בו משיח בן דוד בא הוא הזמן של "חרפו אויביך ה' חרפו עקבות משיחך".

לבי כבד עלי בגין חברת מפיצי השכלה, שזה שנים רבות מעלילים עלילות בממשלה על "חדרי" ישראל ומוריהם, רוצים הם – היה לא תהיה – לעקור מן השורש את ה"חידר" וה"מלמד" היהודי, ולטמא ר"ל מוחותיהם של ילדי ישראל בכפירה בה' ובתורתו על ידי המורים האפיקורסים שלהם ומשלחת מלאכים רעים, המורים של החדרים המסוכנים.

הריני שונא אותם כולם, "תכלית שנאה שנאתים", ולבי דוה עליהם. אבל בטוחני, שאני רואה את השינוי המר לרע ואת הצרות שהם ימיטו ויביאו על כלל ישראל, ולאחר מכן את הסוף המתוק של יובל עקבות משיחא, שיביא את ביאת המשיח.

ברם, בתקופת היובל של עקבות משיחא צריכים לעבור את מלחמת בית דוד.

לומד אני את המאמר: "אם ראית דור אחר דור מחרף – צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, ומה כתיב בתריה ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

**"מלחמת בית דוד
יש לה טכסיס
מיוחד עצמי" לא
בחיל ולא בכוח כי
ברוחי". חיל וכוח
הם מוסר ותוכחה,
ורוחי - פנימיות
התורה, חסידות,
השגה אלקית
ועבודה שבלב"**

. . ומכיון שתובעים זאת – הרי בודאי ניתנו לכאור"א כל הכחות הדרושים לכך, ובלשון חז"ל: "איני מבקש כו' אלא לפי כחן", שכן, ע"פ תורה אסור לתבוע דבר שאין בכחו של האדם לעשותו, כפי שמסופר בגמרא שגבאי צדקה התחבאו כדי שלא לפגוש יהודי שלא היה בכחו – באותו זמן – לתת לצדקה, ועאכו"כ שלא תבעו זאת ממנו! ואם כן, כאשר תובעים זאת – בודאי נתנו את כל הכחות הדרושים לכך.

ומזה באים לחיוב נוסף, מכיון שנשיא ישראל "האט זיך אפגעגעבן און האט זיך אריינגעלייגט" להדפיס ולפרסם את הדברים עבורו ולתת לו את הכחות הדרושים לעבודה זו – "כל אחד ואחת חייב לומר בשבילי נברא העולם" – הרי אם לא ינצל ח"ו את הכחות שנותנים לו, נמצא, שלא זו בלבד שאינו ממלא את תפקידו, אלא עוד זאת, שגורם בלבול, כביכול, בתפקידו ושליחותו של נשיא ישראל!...

**" . . ומכיון שתובעים זאת
- הרי בודאי ניתנו לכאור"א
כל הכחות הדרושים
לכך, ובלשון חז"ל: "איני
מבקש כו' אלא לפי כחן",
שכן, ע"פ תורה אסור
לתבוע דבר שאין בכחו
של האדם לעשותו . .
ואם כן, כאשר תובעים
זאת - בודאי נתנו את כל
הכחות הדרושים לכך"**

. . ואם לאחר כל אריכות הדברים יבוא ה"קלוגינקער" ויאמר שזהו אמנם "פשטילי" טוב ויפה, אבל אין זה נוגע אליו, ואין זה נוגע למעשה בפועל וכו' – להוי ידוע שטענה זו אינה מה"קלוגינקער" עצמו, שאפילו הוא אינו מסוגל לטעון כן... טענה כזו יכולה לבוא רק כתוצאה ממצב שהוא מגרה את היצה"ר – "על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע"!

ויש להאריך בכל זה, אבל – ממה נפשך: אם

יפעלו הדברים (ובפרט ש"כל ישראל בחזקת כשרות") – די במה שכבר נאמר, ואם לאו ח"ו – אינני יודע מה ניתן עוד להוסיף!

יעיין כאור"א בפנים השיחה – אין זו "הנחה" שצריכים לחפשה כו', כי אם שיחה שהוגהה ונדפסה וכו', והעיקר לדעת שהכוונה היא אליו, ולא רק שיקרא שיחה נאה בלבד, ויקיים עי"ז מצות תלמוד תורה (שהיא "כנגד כולם"), אלא יש לדעת שזוהי מצוה עוברת, מצוה שהזמן גרמא, שדוחה גם את הענין דלימוד התורה ולכן, יש לקיים את הדברים בפועל ממש, ובלשון הידוע: "טאפאר-דא-פלאחוו" [=הגרזן על העץ], כלומר, יש לפעול עם ה"בול-עץ" במעשה בפועל.

. . והמעשה הוא העיקר:

כאשר פוגשים יהודי – צריכים לדעת שכל הענינים שהוא חושב אודות תכלית ומטרת פגישתו הרי ספק אם אכן זהו העיקר. מה שברור ללא ספק – שצריך לפעול עתה את הענין דהפצת המעיינות חוצה! וע"י ההתעסקות בהפצת המעיינות חוצה זוכים ל"קא אתי מר דא מלכא משיחא".

שבקטנים בידיעה, וכן לקטנים שבקטנים ביהדות, ועאכו"כ – קטנים שבקטנים בחסידות.

. . ויש להוסיף עוד ענין:

שיחה זו נאמרה אמנם לתלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בתקופה ההיא, שהם שמעו את הדברים באופן ד"והיו עיניך רואות את מוריד", אבל אעפ"כ, בשיחה זו התייחס בעל יום ההולדת והתריע אודות מצב שיהיה בתקופה מאוחרת יותר, ובכללות – שני הדורות: הדור הראשון – "אשר חרפו אויבך ה'", והדור השני, תלמידי דור הראשון וממשיכי דרכם – "אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר שמלחמת בית דוד שייכת במיוחד לאלו שנמצאים בעקבתא דמשיחא ממש, שזהו דורנו זה.

ותוכנה של מלחמה זו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו אויבך ה'", ולאחרי זה – ביטול הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך":

הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך", אינם "אויבך ה'" – אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצוות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אט אט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!

זוהי איפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו – לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת – ע"י הפצת המעיינות חוצה, היינו שיוצא מד' אמות שלו, אפילו כאשר ד' אמותיו ב"ליובאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", ושם מפיץ את מעיינות החסידות!

ופשיטא שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל – באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי ד"אל ירך לבבכם גוי" (כפסק דין הרמב"ם), וביחד עם זה – כאמור – בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים.

. . לסיכום הדברים:

מכיון שנשיא דורנו ציוה להדפיס להפיץ ולפרסם את השיחה הנ"ל – הרי מובן, שכל פרטי השיחה, כל תיבה ותיבה שבה, שייכים לכאוי"א מישראל שנמצא בדור זה.

"אם ראית דור אחר דור מחרף" – הדור הראשון המחרף הם מורי בתי הספר והחדרים המסוכנים של חברת מפיצי השכלה, שיחנכו את דור המחרפים ומגדפים השני שיביא את חבלי משיח בעולם ובישראל. ועל כך צריכים למלחמת בית דוד, לחזק את האמונה בגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו ולהקל את חבלי משיח.

שתי דרגות ברע של עקבות משיחא:

הדרגא הראשונה ב"אויבך ה'" אנשים שהם אויבי ה', אלה הם האפיקורסים הקשישים, המשכילים, חברי מפיצי השכלה, המורים האפיקורסים של החדרים המסוכנים, ותלמידיהם אלו הדור השני של מחרפים שהם כולם אויבי ה' וכל ענינם לחרף את ה' ותורתו. הדרגא השניה הם אנשים שחושבים בענין של "עקבות משיחך".

"אויבי ה'" אינם מאמינים בהשי"ת ואינם מאמינים בתורת ה', לועגים ממצוות ה' בכלל, ומאמונה בביאת המשיח בפרט, ואילו הדרגא השניה הם אנשים שברוך כלל מאמינים בה' ובתורתו, אלא שאמונתם נעדרת קדושת התורה.

ישנם כאלה, המאמינים בגאולה בכוח עצמי, כדוגמת החברה חדשה, המהפכים את הפסוק "בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס", ואומרים שאת נדחי ישראל הם יכנסו והם יהיו בוני ירושלים. הלואי שלא יגרמו ח"ו לחורבן רוחני וגשמי חדש, והשי"ת ישמרנו מהם ומהמונם.

בדרגא השניה שהם "חרפו עקבות משיחך" ישנם כמה וכמה סוגים שונים, עד לבני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה. הם אף מסבירים זאת בטעמים של יראת שמים, אבל באמת זוהי חלישות אמונה בביאת המשיח.

לאחר שהרבי ביאר באריכות באלו שני סוגי אויבים על תלמידי התמימים להלחם, התמקד הרבי להבהיר מה הן כלי המלחמה בהן יש להשתמש כדי לנצח במלחמה זו. וכה היו דבריו:

מלחמת בית דוד יש לה טכסיס מיוחד עצמי "לא בחיל ולא בכוח כי ברוחי". חיל וכוח הם מוסר ותוכחה, ורוחי – פנימיות התורה, חסידות, השגה אלקית ועבודה שבלב.

ללמוד נגלה בעיון רב, לדעת כל סוגיא בכל פרטי סברותיה, דבר דבר על אופנו, החל מיסוד-רמז ההלכה בתורה שבכתב, וכפי שההלכה מופיעה בקיצור נמרץ במשנה ולאחר מכן כפי שהענין מוסבר באריכות הפלפול בגמרא ומתפרש ברש"י ובשיטות התוספות, יש להתעמק בסגנון לשונו של הרמב"ם, בחידושי הרשב"א, לדעת כיצד מופיעה ההלכה ב"טור" וב"בית יוסף" ולהתעמק בסגנון לשונו של רבנו הזקן בשולחן.

ולאחר כל זאת צריכים לדעת שכל זה הוא רק גליא שבתורה, ולגליא זו יש פנימיות, והפנימיות היא החיות של הגליא, ואילו ההנחה האמיתית של השגה אלקית היא רק

בעבודה שבלב.

"תמימים" הם אלה שצריכים לשרת במלחמת בית דוד, הם הנם אלה שצריכים להציל את כלל ישראל ביוכל עקבות משיחא מידי אויבי ה', חברת מפצי השכלה ותלמידי החדרים המסוכנים ותלמידי תלמידים, מחרפי ה' ומחרפי עקבות משיחך.

היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו.

הסדר בגשמיות הוא שעל איש הצבא להיות בריא, לא רק שלא יהיה בעל מום, כי אם בריא אולם ברמ"ח אברים ושס"ה גידים, שכן, כדי שאיש הצבא יוכל להיות בן חיל – עליו להיות בריא, כך הסדר בגשמיות ומכל שכן ברוחניות.

על איש הצבא שזקוקים לו למלחמת בית דוד, להיות בריא. לא מספיק אברים שהם רמ"ח מצוות-עשה, ושס"ה גידים שהם שס"ה מצוות לא-תעשה, עליו להיות בעל כוח וחזק בעבודת השי"ת וביראת שמים.

חסידות קוראת לחזק זה בשם "איתן". איתן פירושו חזק וקשה. בחוזק ישנן כמה דרגות – חזק וחזק יותר, ואילו בקשיות אין דרגות, זה קשה שאין קשה הימנו, זאת אומרת שהקשיות ביראת שמים היא במידה כזו שכל הרוחות שבעולם לא יזיזוהו ממקומו בתורה ועבודה, היינו בעל מסירות נפש אמיתי, ושום מניעות ועיכובים ונסיונות לא יפריעוהו בעבודתו.

איש צבא כזה הנו בן החיל במלחמת בית דוד שיכול להציל – ואכן יציל – את מצב בני ישראל מידי אויבי ה' וחורפי עקבות משיחך, על ידי הרבצת התורה ביראת שמים ועל ידי התעוררות לתשובה.

כדי להיות איש הצבא במלחמת בית דוד, מן ההכרח לכתוב בתחילה גט כריתות לכל הדברים הגופניים, לכל נוהגי האדם הבעל-ביתי, ולהתמסר להנהלת "תומכי תמימים", המחנכת ומדריכה אנשי צבא לקראת מלחמת בית דוד.

רז"ל אומרים שלפני ביאת המשיח יהיו חבלי משיח. חבלי המשיח יהיו הן בגשמיות והן ברוחניות. ולפי תיאורי רז"ל יהיה הזמן ההוא מאויים מאד.

תמימים! הנחות ורוח העולם, אף של שומרי תורה ומצוה, הינן קרירות ומריחות בכפירה, שכן בין קרירות לכפירה מחיצה דקה ביותר, ואלה שלא זכו, ומסוממים בגאווה מחידושי התורה שלהם, מוצאים כמה מאמרי חז"ל המקררים את עצמם ומקררים גם את האחרים בפשטות של תורה, באמרם שתורה יש ללמוד מתוך פשטותו של השכל האנושי.

"תמימים! הנחות ורוח העולם, אף של שומרי תורה ומצוה, הינן קרירות ומריחות בכפירה, שכן בין קרירות לכפירה מחיצה דקה ביותר"

מכיון שנשיא דורנו ציוה להדפיס להפיץ ולפרסם את השיחה, הרי מובן, ש-

כל פרטי השיחה, כל תיבה ותיבה שבה, שייכים לכאו"א מישראל

תקפם של דברי כ"ק אדנ"ע בזמננו זה ושייכותם לכל אחד ואחד מדורנו זה ^ קטעים משיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתועדות כ' מרחשון ה'תשמ"ה

בתקופה שבה התחילה העבודה דמלחמת בית דוד, בשנים הראשונות להתייסדותה של ישיבת תומכי תמימים – הנה מפני כמה וכמה סיבות היה הדבר צריך להתבצע ע"י אלו שהיו בבחינת נשמות כלליות (בענין זה), אלו שלמדו בליובאוויטש ונתחנכו ברוחה במשך זמן ארוך (לפי ערך), שעליהם הוטלה שליחות זו, ולהם ניתנו כוחות מיוחדים שיוכלו לפעול זאת כדבעי, באורך וברוחב ובעומק כו'.

אמנם, בשנים שלאחרי זה, לאחרי ששיבת תומכי תמימים התרחבה והתפשטה בכמה וכמה מקומות . . . עד להתפשטות ברחבי העולם כולו, בד בבד עם התפשטות והפצת תורת החסידות במקום ה"חוצה" – הנה לאחרי כל מה שפעלו במשך שנים אלו, נעשתה העבודה והשליחות הזו שייכת גם לאלו שהם בציור של "בעלי בתים", שגם הם צריכים להיות "נרות להאיר", וגם עליהם מוטלת השליחות דמלחמת בית דוד.

ובקשר לשאלה והתמיהה, היתכן, כיצד יוכל הוא לפעול מה שפעלו החסידים בדור ההוא, כאשר ידע איניש בנפשי מעמדו ומצבו, ובפרט שאז היה הענין ד"יהיו עיניך רואות את מורידך", משא"כ עתה, שצריכים להיזכר ולספר אודות בעל יום ההולדת והוראותיו!!

והמענה לזה . . . שבד בבד עם הירידה מדור לדור, נדרשת עבודה קלה יותר, ובמילא, גם העבודה דהפצת המעינות חוצה, או בלשון השיחה הנ"ל: מלחמת בית דוד – שייכת היא לכאו"א מישראל.

וכפי שאכן רואים בפועל ממש באופן עבודתו של נשיא דורנו בהפצת המעינות חוצה – שההפצה חוצה לא היתה רק באותו אופן כפי שהיה בזמנו של בעל יום ההולדת, אלא גם באופן של הפצה עד לחוצה דחוצה, כידוע גודל השתדלותו, עד לאופן של מסירות נפש, כדי להפיץ את מעיינות החסידות – הן מאמרי עבודה והן מאמרי השכלה – באופן שיגיעו לכל אחד ואחת מישראל, בלשון עם ועם, אפילו לקטנים

הכה את עצמו בלבו ובראשו, בטענה כלפי עצמו: ריבונו של עולם, רחם עלי ועזור לי בחיות מאושרת ב"והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך", כאותה חיות מאושרת שיש לשלמה מנוסון ב"והעושר והכבוד מלפניך".

אף שמיכל המלמד לא התכוון לבטל את ר' שלמה, שכן הוא אמר זאת אדעתא דנפשיה, הוא חשב על עצמו, לא שבע רצון מדרגתו בעבודתו, שכן אין הוא חש באמת לאמיתו את הבקשה של "והאר עינינו בתורתך", כפי שר' שלמה חש ב"והעושר והכבוד", ברם, אימרתו פעלה רושם חזק על ר' שלמה, הוא נסע חיש מהר לליובאוויטש, נכנס ל"יחידות" אל הרבי האמצעי ומאז נשתנה לאדם אחר לגמרי.

את ה"גדולה שימושה יותר מלימודה" רואים על כל צעד ושעל בהדרכה ובחינוך החסידי. "יחידות", היא לימודה, התוועדות חסידית – שימושה. ורואים במוחש שגדולה שימושה מלימודה. שמונת השנים בהן נסע ר' שלמה לליובאוויטש וכניסתו ל"יחידות" אל הרבי, לא פעלו עליו כאותו רושם חזק שפעלה עליו אימרתו הדרך-אגבית של ר' מיכל מלמד, שעשתה אותו לכלי קיבול של ה"לימודה".

הענין הפנימי שבכל זה הוא אור האמת בעבודתו של ר' מיכל המלמד. ר' מיכל לא חשב על תיקונו של ר' שלמה, הוא חשב ודאג על העדר עבודתו הוא באמיתות הבקשה "והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך". ר' מיכל זכה עוד להיות אצל הרבי הזקן, באותה תקופה בה חסידים עבדו עבודתם בעבודה אמיתית בלי התנצלות של ענינים שונים, אהבה ויראה היו מטבעות מהלכות בין זקני החסידים, וכשהעבודה לא היתה בשלימות היו נרגשים מאד מכך.

אור האמת של ר' מיכל מצער העמוק של העדר אושר-החיות בבקשה מהשי"ת על תורה ומצוות ועל אהבה ויראה, כדוגמת אושר-החיות שיש לר' שלמה בבקשת "והעושר והכבוד מלפניך" – פעל ממילא ביטול כללי בטמטום שאפף את ר' שלמה וגרם לו קבלת דברי קדשו של הרבי האמצעי ב"יחידות" כפי שצריך להיות.

בריאם יהיו חסידים, בהתוועדותם בדרכי החסידים הם מחיים נפשות ממש. אני משתוקק מאד לאותה תקופה בה אופשר לי להתוועד בין חסידים. מעודי הייתי מצומצם בזמן פנוי ובמילא לא יכולתי להתפנות להתוועדויות חסידיות. התוועדות חסידית מביאה את הביטול הכללי. זאת אומרת, את ההכאה הכללית. ולאחר מכן צריכה לבוא העבודה הפרטית בסדר מסודר בסור מרע ועשה טוב.

יצליח לכם השי"ת בתורה ובעבודה שבלב, ובכם ועל ידכם תבוצע הכוונה העליונה של נתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים.

כתוב "כי הוי' אלקיך אש אוכלה הוא". אלקות היא בחינת אש שלהבת, ללמוד ולהתפלל צריכים מתוך התלהבות הלב, שכל עצמותי תאמרנה דברי ה' בתורה ובתפילה.

בשעה שחסיד לומד תורה צריך להיות חקוק במחשבתו הפנימית, שהתורה היא חכמתו ורצונו יתברך ובכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, מה להלן באימה וביראה ברתת ובזיעה, אף כאן באימה וביראה ברתת ובזיעה, לחסיד היתה יראת הכבוד האמיתית כלפי נותן התורה ברוך הוא, שחש והרגיש בתורה.

כשחסיד התפלל, היו חקוקות בפנימיות מחשבתו המלים "דע לפני מי אתה עומד". בבתי כנסת מסויימים רשום על עמוד התפילה "דע לפני מי אתה עומד", שהעומד ידע לפני מי הוא עומד, בבתי כנסת חסידיים אין מלים אלו רשומות על העמוד, כי אם חקוקות במוח ובלב.

עניית אמון, אמן יהא שמייה רבה, ואמירת ברוך הוא וברוך שמו – הן בעיניו של חסיד עולם ומלואו. על החסיד להרגיש ולחוש ואכן הוא מרגיש, את ה"א-ל מלך נאמן" שזה הנשמה של ה"אמן", על החסיד להרגיש ולחוש, ואכן הוא מרגיש, את פירוש המילים של "ברוך הוא" זה "אתה הוא", ו"ברוך שמו" זה שם הוי' שלפני הצמצום, ובהתבוננות זו שהיא ההשגה של "ברוך הוא וברוך שמו" משיג החסיד את היתרון שבענין "ברוך הוא וברוך שמו" לגבי הענין של "אתה הוא הוי' לבדך".

כל אלה שלמדו ולומדים בהעמקת הדעת אדעתא דנפשיה, לא כדרכם של חסידים בעלי בתים ששותים קפה או ציקוריה בשבת בבוקר וחוטפים מבט ב"תורה אור" או ב"לקוטי תורה" ושוכחים על מאמר הרשב"י ע"ה "כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות" וכן שוכחים על המאמר הידוע "כל האומר דבר בשם אומרו יראה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו".

כשלומדים "תורה אור" או "לקוטי תורה" – הרי שפתותיו של רבנו הזקן, של הרבי האמצעי ושל הסבא הצמח צדק דובבות בקבר. בשעה שלומדים "תורה אור" או "לקוטי תורה" הנה בעלי השמועה, הרבי הזקן, הרבי האמצעי, והסבא הרבי הצמח צדק, עומדים על ידו. ואף לפחות שבפחותים שבעדת החסידים לא תהיה גסות כזו לשבת ולשתות קפה בשעה שנשמות קדושות של הרביים הקדושים עומדות לידו.

בעלי הבתים החסידיים אינם אשמים כלל, לסביבה הקרה של עולם "מצות אנשים מלומדה", השפעה רעה עליהם, שכל דבר מתקרר אצלם, לומדים בקרירות, מתפללים בקרירות, מנגנים בקרירות, רוקדים בקרירות – ים הקרח, הכל קרוש אצלם, ואף הדופק החסידי דופק בהם בחלישות ובחצי עלפון.

חסידות יש ללמוד בחיות, אמנם בלי רעש חיזוני, בלי קולי קולות, אבל בחיות פנימית, שלא רק שהוא חי בענין ובהשגה האלקית שהוא לומד, כי אם הענין חי בו.

עיקר ענינו של לימוד החסידות הוא, שהלימוד יהיה אדעתא דנפשיה, הוא

לומד חסידות לשם עצמו ולא לשם החסידות. ישנם שוטים הלומדים חסידות בגלל חסידות, הם חושבים את עצמם למבינים, למדו כמה עשרות מאמרים ומפטטים על שדות ויערות קרחים, בסברות-בטן פרועים הם מסבירים ענינים חסידיים. כללו של דבר שהם לומדים חסידות, זאת אומרת, שהחסידות תהיה חסידות, ולא שהם יהיו לחסידים. לימוד החסידות האמיתי שהלימוד יביא את הלומד להיות חסיד – הוא מהם והלאה.

בעלי ההבנה המוטעה, שכוונתם בלימוד החסידות אינה אלא לשם ההבנה בלבד של עניני השגה אלקית ולא לשם עבודה, הנה לבד זאת שהם נשארים עמי-הארץ בלימוד החסידות ובידיעת החסידות – הם גם ירתי תרתי גיהנם בזה ובבא. אני שונא אותם ומרחם עליהם. אני מבקש את השי"ת שיעורר רוח ממרום שיחזרו בתשובה – בתשובת המשקל, ואלה שעושים זאת בשאט נפש ומחזיקים בשטותם – לא יאבה ה' סלוח להם כי הם מחללים את קדושת החסידות.

חסידות צריך אדם ללמוד בשביל עצמו, שהחסידות תלמד אותו כיצד להיות ירא שמים באמת וכיצד להיות עובד ה' באהבה וביראה, ולהתנהג בכל הענינים במדות טובות כפי שהוא על פי תורה.

אלה שלומדים חסידות אדעתא דנפשיה ובהעמקת הדעת יודעים את ההבדל שבין הצמצום הראשון שאור אין סוף ברוך הוא צמצם את עצמו כביכול, לבין הצמצומים של סדר ההשתלשלות, שהצמצומים של סדר ההשתלשלות הם ענין של מיעוט, לפני הצמצום מאיר ריבוי אור ועל ידי הצמצום מתמעט האור, במילא יוצא שכללות ענין הצמצום הוא ענין של מיעוט. ואילו הצמצום הראשון אינו בדרך של מיעוט כי אם בדרך של סילוק, שהאור שלאחר הצמצום הנו אור אחר לגמרי לגבי כללות האור שלפני הצמצום. זה ההבדל בין מיעוט לסילוק. מיעוט פירושו אותו מהות אור אלא שהוא במיעוט באיכות ובכמות ואילו סילוק פירושו שקיים הבדל בין מהות האור שלפני הצמצום לבין מהות האור שלאחר הצמצום.

בחסידות ישנם ביאורים והסברים שכליים על הענין של צמצום הראשון בכלל ועל ההבדל שבין הצמצום הראשון לבין הצמצום של סדר ההשתלשלות.

כוונת המאציל ברוך הוא בצמצום הראשון היא, שנשמות ישראל ימשיכו, על ידי העבודה של תורה ומצוות, את אור אין סוף ברוך הוא שלפני הצמצום בלאחר הצמצום, ובכך היתרון בענין ההשגה של "ברוך הוא וברוך שמו" לגבי ענין ההשגה של "אתה

"כדי להיות איש הצבא במלחמת בית דוד, מן ההכרח לכתוב בתחילה גט כריתות לכל הדברים הגופניים, לכל נוהגי האדם הבעל-בית, ולהתמסר להנהלת "תומכי תמימים", המחנכת ומדריכה אנשי צבא לקראת מלחמת בית דוד"

בויטבסק חי אחד מחסידי הבעל שם טוב, ר' אפרים אחיו של ר' משה ודודו של בעל "פרי הארץ", למדן גדול. פרנסתו של ר' אפרים היתה מגוננות בה עסק הוא וילדיו. הוא היה בקי וחרף בנגלה ובקבלה ומראשי המדברים בין למדני ויטבסק. היה מפורסם למקושרו של הבעל שם טוב ואף מתנגדי שיטת הבעל שם טוב נ"ע חיבבוהו בגלל האמת שלו.

היתה זו השנה הראשונה לאחר פטירת הבעל שם טוב נ"ע – תקכ"א – ור' אלישע תינה בפני ר' אפרים את תמיחתו: היתכן הדבר לדחות את פירושו משום שרש"י מפרש אחרת, הרי גם בעלי התוספות מפרשים אחרת מאשר רש"י, הראב"ד מפרש אחרת מאשר הרמב"ם, וכשהוא – ר' אלישע – מפרש שלא כפירוש רש"י לא מקבלים את פירושו, הרי שבעים פנים לתורה?

ר' אפרים איש האמת ענהו בפשיטות: כתיב: "והנה מגילה עפה כתובה פנים ואחור", מדאיכא פנים איכא נמי אחור. רש"י ובעלי התוספות, הרמב"ם והראב"ד הנה פירושיהם, סברותיהם והאוקימתות שלהם הם משבעים פנים לתורה, ואילו הסברות, הפירושים והאוקימתות שלכם – ר' אלישע – הם משבעים אחור לתורה.

כשלומדים תורה כפי שצריכים ללמוד, היינו בביטול, אז חידושי התורה שמחדשים הם משבעים פנים לתורה, ואילו כשלומדים תורה בישות וגסות הרוח, הנה חידושי התורה שמחדשים הם משבעים אחור לתורה.

סדר העבודה, הן עם עצמו והן עם הזולת, הוא שלכל לראש צריך להיות הביטול הכללי שזה ההכאה הכללית בעצם ומהות הרע. ולאחר מכן צריך להיות הבירור הפרטי, לברר את הטוב והרע שיש ברע, והעבודה הפרטית היא להוציא את ניצוץ הטוב השקוע ברע ואת הרע לדחות לחוץ.

כשם שמוכרחים לעבודה הפרטית בבירור הטוב והרע הנמצאים ברע, כך מוכרחים גם לביטול הכללי. אדרבה הביטול הכללי הוא עיקר הדבר המעמיד של העבודה הפרטית בעבודת הבירורים.

מרגלא בפי חסידי הרבי האמצעי בשקלוב, שאימרת הביטול של מיכל המלמד הצולע הנאמרת בדרך אגב, עושה את השומע לכלי לקליטת ה"יחידות" של הרבי.

ר' שלמה מנזסון – אביו של מנחם מאן – היה אחד מחסידיו של הרבי האמצעי. היה גביר בן גביר, מחונן ומודרך על ידי חסידים שהיו עוד בזמנו של רבנו הזקן, ולאחר "יחידות" היה נוהג להתוועד עם חסידים ולהצטרף למחול ה"יחידות". אבל לפי ערך החמימות החסידית היה עדיין מהחסידים הקרירים, אלה הנקראים בעלי בתים.

ר' שלמה, כמו שאר אברכי החסידים בשקלוב, היה מתפלל בהתלהבות, מצטרף לכנופיות החסידיות ומתוועד כפי הנהוג בין חסידים.

פעם אחת בשעת התוועדות מסויימת, התפרץ מיכל המלמד הצולע בבכי מזועזע,

ואבוי לו.

אותו דבר גם ביחס ללמדן ולגאון המחדש חידושים. לאחר הביטול הכללי יש לברר את הטוב והרע שישנם בלומדות ובגאונות ולהבהיר שעיקר ידיעת התורה הוא לדעת שהתורה היא חכמתו ורצונו יתברך ולזכור תמיד את נותן התורה.

במסורתם של זקני החסידים, סיפור מעשה שאירע בימיהם בשנותיו הצעירות של רבנו הזקן:

בויטבסק חי למדן מסויים בשם ר' אלישע גאון הגאונים, חברו המובהק של ר' אברהם זלמן מביעשנקוביץ'.

לר' אלישע זה היה מוקשה קושיא חמורה באחת מפיסקאות רש"י במסכת עירובין. כל למדני העיר התייגעו רבות בפירוק הקושיא, כל אחד הביע את סברתו ואילו אדמו"ר הזקן אמר את סברתו ורוב הלומדים הסכימו לה.

ר' אלישע היה דודו-זקנו של ר' ליב סגל, ואחד מאלה שבחנו את הגאון מליאזנא, אדמו"ר הזקן, בגיל ארבע עשרה שנה בשעה שר' ליב סגל, הנגיד הויטבסקאי הגדול ביותר רצה להשתדך עם ר' ברוך מווייסקוואליק.

ר' ברוך חי בחוות הנידוניה שלו, בקרבת מקום לליאזנא. כשהיה הרבי הזקן בגיל שש שנים ישב ולמד עם אחיו ר' מרדכי בגן הפירות, את הפסוק "אלה בני שער החורי יושבי הארץ" עם פירוש רש"י. ר' מרדכי לא יכל להבין כיצד אפשר לדעת איזו קרקע טובה יותר לזריעתם של פירות מסויימים. הסביר לו אחיו, הרבי, את הדבר והמחיש לו בראיה ניצחת, שכן, אפשר לשמוע איך מעיינות המים זורמים באדמה, ומתחת לתל האבנים הלבן – אמר לו הרבי הזקן – עובר מעיין מים חזק. במשך הזמן פרץ המעיין דרך תל האבנים הלבן ונתהווה בריכת מים גדולה שבעבור מספר שנים, בשעה שפרצה מגיפת הבהמות, הביאה בריכה זו ברכה וטובה רבה לכל העיירות בסביבה, וקראו לבריכה בשם "המעין הלבן" [ביעלי רוטשעין].

כשהרבי נהיה חתנו של ר' ליב סגל, העריצוהו גאוני ויטבסק ור' אלישע בראשם, אך כל זה היה עד למאורע של הרש"י בעירובין.

כשלמדני ויטבסק הסכימו לפירושו של הרבי ברש"י, לא שבע ר' אלישע רצון כלל, שכן הוא למד את הסוגיא בפירוש אחר מאשר רש"י, וטען "וממדבר מתנה", ואשר כתר התורה מגיע למי שזוכה לכך, רש"י היה מפרש בדורו ואילו ר' אלישע פרוש וגאון – כך כינה את עצמו – הוא מפרש בדורו.

"סדר העבודה, הן עם עצמו והן עם הזולת, הוא שלכל לראש צריך להיות הביטול הכללי שזה ההכאה הכללית בעצם ומהות הרע ולאחר מכן צריך להיות הביטול הפרטי, לברר את הטוב והרע שיש ברע"

הוא הוי' לבדך", שאתה הוא הוי' לבדך הוא אור אין סוף ברוך הוא שלפני הצמצום ובכל מקום היותו הוא נמצא במקומו כלפני הצמצום. ואילו "ברוך הוא וברוך שמו" הוא אור אין סוף ברוך הוא, היינו הוא והוי', איך שהוא לפני הצמצום בצירוף החידוש שאור אין סוף של הוא והוי' שלפני הצמצום נמשך בלאחר הצמצום על ידי העבודה התמה של אמירת "ברוך הוא וברוך שמו" בכוונה.

ביום בו מלאו לי חמש שנים – כ' מרחשון, תרכ"ו – הכניס אותי אבי – הרבי מוהר"ש – אל הסבא – הרבי ה"צמח צדק" – לקבל ברכת קדשו. לאחר שברך אותי, עמדתי בצד ושמעתי למה שהסבא דיבר עם אבי. אחד הדברים שאמר הסבא לאבי, היה:

הסבא, הרבי הזקן, אמר: הסבא, הבעל שם טוב נ"ע, הוא אברהם אבינו של חסידות. על אברהם אבינו כתוב שהיה נדיב בממונו, בגופו ובנפשו, אברהם אבינו מסר את נפשו לקרב גם את הפשוט שבפשוטים לאלקות, וכך עשה גם הסבא הבעל שם טוב נ"ע. גם הוא היה נדיב בממונו, בגופו ובנפשו, ומסר את נפשו כדי לקרב אף את היהודי הפשוט.

על אברהם אבינו – אומר הסבא לאבי בשם סבו רבנו הזקן – כתוב "עד אברהם היה העולם מתנהג באפילה בא אברהם התחיל להאיר". עד אברהם אבינו היו גם כן צדיקים גדולים, ברם, היו אלה צדיקים של אפילה, אברהם אבינו היה הצדיק הראשון שהתחיל להאיר. עד לסבא הבעל שם טוב נ"ע היה העולם בבחינת בית אפל, במושבות בני תורה היה אור, ואילו אצל סתם בעלי בתים ויהודים פשוטים בפרט, היה העולם – בית אפל, ובא הסבא הבעל שם טוב והתחיל להאיר.

הסבא הבעל שם טוב נ"ע חצב חלונות בבית האפל של העולם. אמן – חלון, יהא שמייה רבה – חלון, ברוך הוא וברוך שמו – חלון, ובשיטה אמיתית זו שתפילתו ואמירת תהלים של היהודי הפשוט חביב ביותר אצל השי"ת – האיר הבעל שם טוב את הבית האפל של העולם באור אותיות התורה, התפילה והתהלים.

זאת שמעתי כשהייתי בגיל חמש. כעבור עשר שנים שמעתי מאבי הסבר נרחב על ענין האותיות שענינן הוא ענין האור, ויתרון המעלה של אותיות הדיבור, שדיבור מעורר את עצם הנפש, ככתוב "נפשי יצאה בדברו", הדיבור שלו עורר את הנפש שלי, וזה מה שאנו אומרים "וכל עצמותי תאמרנה". בדיבור מתבטא כל העצמיות. ברם, על הדיבור להיות בהתלהבות ובחיות פנימית של ה' אלקיך אש אוכלה הוא.

ההתלהבות בתורה ובתפילה הבאה מהמושג של ה' אלקיך אש אוכלה הוא, קיימת רק באלה שהם בבחינת זכה נעשית לו סם חיים, אלה שלא זכו קרירים בעצמם ומקררים גם את האחרים בפשטות של גליא שבתורה. קרירותם מקרישה ומחשיכה את המאור שבתורה.

המאור שבתורה שהוא ה"פנימיות" של גליא שבתורה – הנו הלבוש של הקב"ה

נותן התורה יתברך.

להרגיש את המאור שבתורה ולראות את נותן התורה יתברך, יכולים רק על ידי תפילה באריכות כשמתבוננים בהשגה אלקית, ובשעה שההשגה האלקית בה הוא מתבונן, מאירה בלבו, מעוררת אותו באהבה ויראה ומביאה אותו לידי פועל טוב, אז מגיעים למאור שבתורה וחשים את נותן התורה ברוך הוא.

לא הלמדן ואף לא הגאון הם הזוכים למאור שבתורה. אפשר שאדם יהיה למדן מופלג וגאון, מחדש חידושים בתורה, עם שפע של השכלה וסברות שכליות המבהילות את הרעיון, אבל אין לכך כל יחס ושייכות למאור שבתורה, אין לו כל ציור ב"נותן התורה" שכן כל הענין של אלקות הוא ממנו והלאה.

את המאור שבתורה מרגיש ה"עובד", זה שמתפלל מתוך התבוננות בהשגה אלקית, לו יש הרגשה במאור שבתורה ולו ישנם כלי ההשגה וההשערה באלקות.

מתפקידם של ה"תמימים" לזכך את ההנחות המקובלות בעולם ולחמם את הרחוב היהודי הקריר. והזיכוכ אינו בדרך של דחיה וביטול, כפי שזה נהוג בהתוועדות חסידים, שכן דחיה וביטול טובים הם לשעה בלבד וכהקדמה כללית לעבודת הזיכוכ.

כל עבודה זקוקה להקדמה, ביחוד העבודה של הנפש הבהמית וסייעתה זקוקה להקדמה חזקה, המתבטאת בהכאה הכללית המביאה לביטול כללי במהותה הכללית של הנפש הבהמית.

קורה, שהנגיד של העיירה, שאף שלא בפניו קוראים לו ר' יעקב נגיד, נכנס להתוועדות חסידית, והחסיד מאטיל הקבצן, המתפרנס ומתעסק באיסוף כספים עבור לחם לאביונים, מלביש ערומים וביקור חולים, פונה אל הנגיד ואומר לו: יענקל, בוא הנה, ומתיישב לידו, או כשחתנו של הרב, העילוי הצעיר ר' אליעזר המחפש משקלוב, נכנס לבית מדרש חסידי ונתקל בכנופיה חסידית וראש המדברים הוא שלמה המלמד החסידי – שלמה דער געלער [הצהוב] – או לייבע צייטעס, ומתבטאים בחדווה רבה: פנו מקום ללייזערקע מחדש – פניה כזו מביאה את ההכאה הכללית בגסות הרוח של עשירות או בגאווה של ידיעת התורה.

ברם, לאחר הביטול הכללי צריך לבוא סדר של בירור פרטי, לברר את הטוב והרע שבעשירות, שכן מלמעלה נותנים לו האפשרות לעשות בעשירותו דברים טובים, להחזיק לומדי תורה, לתמוך בנצרכים, לתת גמילות חסדים ולחלק צדקה ביד רחבה, ויש להסביר לו את הזכות הגדולה שזיכו אותו מלמעלה שביכולתו לפעול גדולות

**"חסידות צריך
אדם ללמוד בשביל
עצמו, שהחסידות
תלמד אותו כיצד
להיות ירא שמים
באמת וכיצד להיות
עובד ה' באהבה
וביראה, ולהתנהג
בכל הענינים במדות
טובות כפי שהוא
על פי תורה"**

ונצורות בחיזוק התורה ומעשים טובים בצדקה. זה הצד הטוב שבעשירות.

קיים אבל גם הצד הרע שבעשירות, וזהו ה"שמנת עבית כשית". העזות מה שעשיר יענה עזות. העשירות עושה אותו לסומא שאין הוא רואה את מהותו העצמית, עד כמה הוא שפל וגס. העשירות עושה אותו בעיני עצמו לחכם ולמדן, הוא מחפש לעצמו יחוסים שונים ומביע דעה על הרב, על השוחט, על המלמד – איך יש ללמוד בחדרים או בישיבה.

הוא שוכח שהנו עם הארץ. דעתו בדברים אלה אין בה שום ממש. הוא בעצמו יכנה את העם-הארץ העני המתערב בעניני רבנות ובבעיות תורניות – בשם משוגע. ועל העם-הארצות שלו עצמו הוא שוכח לגמרי. למעשה הרי הוא אותו עם-הארץ כמו אותו העני, אלא שאת העני הוא קורא בשם משוגע ואת עצמו בשם חכם.

כן, מן הצורך ומן ההכרח להסביר לאותם עשירים המשתמשים בעשירותם שלא לפי הכוונה האמיתית לשמה נתן להם הקב"ה את העשירות, שעליהם לדעת את האחריות הגדולה המוטלת עליהם ואשר הם בעצמם מביאים לידי כך שהעשירות היא לרעתם.

אותם עשירים המנצלים את העשירות למטרות הנרצות, זאת אומרת להרצות התורה, החזקת לומדי תורה, וגמילות חסדים – יש להם פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. ואילו אותם עשירים שאינם מנצלים את העשירות למטרות הנרצות ולפי הכוונה האלקית לשמה ניתנה להם העשירות, הרי לא זו בלבד שאין להם הפירות של הקרן שהיא לעולם הבא, אלא יש להם הפירות של להאבידו לעולם הבא.

העשירים המנצלים את עשירותם בהתאם לכוונה האלקית, על תורה וצדקה – הם זוכים ומזכים את הרבים. ואילו העשירים שאינם מנצלים עשירותם בהתאם לכוונה האלקית, הנם חוטאים ומחטיאי הרבים, את כספם הם נותנים לחדרים המסוכנים בהם מחללים קדושת התורה, בהם המלמדים הם אפיקורסים שאינם לובשים ציצית, לועגים מדרשות חז"ל, עושים את החומש הקדוש לסיפורי סבתא ר"ל ומהנביאים הקדושים – לספר של לימוד שפה ר"ל.

המלמדים של החדרים המסוכנים והמלמדים של חברת מפיצי השכלה עוקרים את האמונה מילדי ישראל ונוטעים בהם שנאה לתורה וליהדות. אותם תלמידי החדרים המסוכנים בבתי הספר של חברת מפיצי השכלה יהיו עוכרי הדת וצוררי ישראל במדה מרובה יותר מאשר הפוגרומיסטים המסוכנים ביותר.

עשירות, היא אחת מהדברים שיש בהם אושר מחד ואסון מאידך גיסא, שברא הקב"ה בעולמו, ומהווה הנסיון הגדול לאדם. כשיודעים מה לעשות בעשירות ומשתמשים בה להחזקת התורה ולצדקה שעל פי תורה – אשרי לו בזה ובבא, ואילו כשלא יודעים מה לעשות בעשירות ומשתמשים בה למה שאסור על פי תורה – אוי